

ΡΑΜΠΑΓΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ

'Εν 'Αθήναις δραχμας 10. — 'Εν ταῖς ἐπαρχίαις δραχμας 11

Τιμᾶται λεπτῶν 10

'Εν τῇ ἐξωτερικῇ πράξει χρυσᾷ 18.

Τιμᾶται λεπτῶν 10

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΤΩΘΕΝ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

Η ΕΙΚΟΣΙΠΕΝΤΑΕΤΙΑ ΤΟΥ

Καὶ τί καὶ τί μᾶς ἔχαμεν
 Εἰκοσιπέντε χρόνια,
 Γιὰ νὰ τονε τιμήσωμεν
 'Απ' ἄκρη σ' ἄκρη ὅλοι;
 Μ' αὐτὸν τὴν Κρήτην χάσαμε
 Καὶ μόνε καταφρόνια
 'Απὸ παντοῦ κερδήσαμε,
 Δὲν πήραμε τὴν Πόλι,
 Μὰ 'κεῖνος τοῦ Σκαραμαγκᾶ
 'Επῆρε τὸ περβόλι
 Κι' ἡ φορογδύμι' ἀπὸ ψηλὰ
 'Αν δέρνην τὴν 'Ελλάδα,
 'Εκεῖνος γιὰ τὸ γυιόκα του,
 Βαρᾶ τῇ Μανωλάδι.

Κι' ἂν τσαμπουνᾷ αὐλικὸς
 'Αγορασμένος τύπος
 Ποῦ τῆς Δύλης του τὸ κεχρὶ
 Χορταίνει καὶ παχαίνει,
 Ποῦ ναι γι' αὐτὸν ὀλάνοιχτος
 Τῶν ρουσφετιῶν ὁ κῆπος,
 Τῇ βασιλείᾳ του γιὰ μᾶς
 'Ο χρόνος νὰ πλιθαίνει,
 Μοιάζει παππᾶν ὑποκριτῇ
 Ποῦ τῆς εὐχαις διαβάζει
 Καὶ μέσα τοῦ κρυφὰ κρυφὰ
 Τὶ παίρνει λογαριάζει!

Μᾶς λέει μιὰ τοῦ παλατιοῦ
 Τρανὴ ἐφημερίδα
 'Η φοβερὴ 'Ακρόπολις
 Τῆς ραμπαγαδωσύνης,
 Ποῦ γιὰ τὴν ἔρμη τίεπη τῆς
 Πουλεῖ καὶ τὴν Πατρίδα
 Καὶ σὰν τὴ βδέλλα 'κόλλησε
 Τῆς δόλιας ρωμηοσύνης,
 Πῶς θάρθουν δοῦκες, πρίγκηπες
 'Ολοῦθε κι' ἡγεμόνες
 Μεγάλαις εὐρωπαϊκαῖς
 'Αξιδελφοκορώναϊς,

Νὰ συγχαροῦν τὸ Βασιλεῖα
 Ποῦ χρόνια 'χοσιπέντε
 Πέντ' ἔδινε στὰ μάτια μας
 Καὶ 'στὰ μυαλά μας πέντε,

Νὰ συγχαροῦν τὸ βασιλεῖα
 Ποῦ τὴν πατρίδα παίζει
 Κι' ἔχει δουλειὰ εἰς βάρος μας
 Νὰ τρώῃ καὶ κεῖνη,

Νὰ συγχαροῦν τὸ βασιλεῖα
 Ποῦ τσιγκουνιὰ τὸν δέρνηει
 Κι' ἂν τρῶν οἱ φόροι τὸ λαὸ,
 Μετράει πόσα πέρνηει! . . .

Νὰ συγχαροῦν τὸ βασιλεῖα
 Ποῦ τόσα χρόνια ἄκόμα
 Δὲν ἔμαθε τὴ γλῶσσά μας
 Τὸ ξενικὸ τοῦ στόμα!

Π' ἀνάθρεψε, 'στὸ πλοῖ μας,
 'Σὰν ξένα, τὰ παιδιὰ του
 Κι' ἀληθινὰ 'στὰ ψέματα

Μᾶς ἔχει 'στὴν καρδιά του.
 Αὐτὸς μᾶς ἔχει 'στὴν καρδιά!

Κι' ἔχει καρδιά νὰ βάλῃ
 Μέσα τοῦ μᾶς τέτοια σφιχτὸ
 Φιλαργυροτσουβάλι;

Μὰ ἡ τρανὴ τοῦ παλατιοῦ
 Σεντονοφημερίδα

Λυπᾶται ποῦ θωρεῖ σ' αὐτὰ
 Κρυάδα 'στὴν Πατρίδα,
 Ποῦ δὲν ἐνθουσιάζεται

'Ο κόσμος 'στὴν 'Αθήνα,
 Καὶ τὸ μελίσσι τοῦ λαοῦ,

Γιὰ βασιλεῖα κηφῆνα
 Δὲν πλέκει δαφνοστέφανα

Καὶ δὲν κεντᾷ σημαίαις
 Μηδ' ἔχει 'στὸ κεφάλι του

Γιορτιάτικαις ἰδέαις,
 Μηδ' ἡ καρδιά του χτύπησε

Γιὰ τέτοιο πανηγύρι,
 Ποῦ τοῦ θυμίζει τί τραβᾷ

Με τέτοιο νοικοκύρη,
 Ποῦ τρώει, πίνει ξέγνοιαστος,

Τραβάει τὸ λουφέ του
 Κι' ἄκόμα δὲν ἐπλέρωσε

'Στὸ 'Εθνος τὸν καφέ του,
 'Ακόμα δὲ μᾶς ἔδειξε

'Στὴ ραχατοφωληὰ του
 Τόσον καιρὸ ποῦ ζῇ μ' ἑμᾶς

Ποιὰ εἶναι ἡ δουλειὰ του.

ΠΑΤΡΙΣ καὶ ΣΤΡΑΤΟΣ

B'.

Πατρίς! Ὄνομα ἀθάνατον! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου οἱ θνητοὶ ἀθάνατοι κηθίστανται, ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας σου τὸ αἷμα αὐτῶν ἀφειδῶς καὶ μαρτυρικῶς χύνοντες.

Πατρίς! Ὄνομα μαγικόν! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου ὁ ἀπαθής, ὁ ψυχρὸς στῳϊκός, ὁ διὰ τῶν παγετωδῶν αὐτοῦ χειρῶν εἰς πάγον πᾶν τὸ θιγόμενον μεταβάλλων, εἰς θερμὸν καὶ ἐμπαθῆ πατριώτην περιάγεται, ἕνα καὶ μόνον παλμὸν αἰσθανόμενος, τὸν παλμὸν τῆς ἀναγεννήσεως καὶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν συμπολιτῶν του.

Πατρίς! Ὄνομα εὐγενές! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου ὁ ἄξεστος, ὁ ἀμαθής, ὁ ἀγροίκος χωρικός ὑπὲρ σοῦ θνήσκει τὸν θάνατον τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀδόλου πατριώτου, καὶ ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος καὶ τῶν λαῶν ὡς σοφώτατον καὶ εὐγενέστατον θεωρεῖ τοῦτον, διότι τὸν θάνατον μακτυρίζει.

Πατρίς! Ὄνομα κεραυνοβόλον! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου
«ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
ἐλευθεροῦτε πατρίδα, ἐλευθεροῦτε δὲ
παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῶων ἔδη,
ἡθίκας τε προγόνων· νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών»·

οἱ ἐν Σχλαμῖνοι τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἀνεξαρτησίας σου πρόμαχοι τὰς τῶν Περσῶν ἀνιριθμήτους νῆας κεραυνοβολοῦσι καὶ εἰς φυγὴν ἐπονείδιστον τρέπουσι.

Πατρίς! Ὄνομα γοητευτικόν! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου τοσαύτην αἰσθάνεται ὁ μέγας τῆς ἀνθρωπότητος ρήτωρ, ὁ μέγιστος πατριώτης Δημοσθένης γοητεῖαν, ὥστε τὸ νῆμα τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐν τῷ τοῦ Πρσιδῶνος ναφὶ κόπτεται· «καλὸν γὰρ κρυφύγετον θάνατον ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς [αἰσχροῦ γενέσθαι]».

Πατρίς! Ὄνομα τυραννοκτόνον! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου οἱ Ἀρμόδιοι καὶ οἱ Ἀριστογείτονες τὸν τύραννον πλήττουσι καὶ τὰς Ἀθήνας ἰσονόμους καθιστῶσι.

Πατρίς! Ὄνομα ὑπεράνθρωπον! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου

ὁ τελευταῖος τῶν Ἀθηναίων βασιλεὺς, ὁ φιλόπολις, ὁ ἐνάρτεος, ὁ δίκαιος, ὁ ἀγνός, ὁ ἄδολος, ὁ ἀφιλοκερδής, ὁ ἀθάνατος Κόδρος ἐαυτὸν καὶ τὴν ζωὴν του ὑπὲρ σοῦ, ὦ Πατρίς, καὶ τῆς ἐλευθερίας σου προφέρει, τῆς ἀθανασίας, τῆς ἀρετῆς του ἔνεκ, ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος ἀπολαύων.

ὦ Κόδρε, Κόδρε, εὐαρίθμους ἔσχες ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μεταξὺ τῶν ἐστεμμένων μιμητὰς! Ὁ Γεώργιος Χριστιανός, ὁ ἀθάνατε Κόδρε, οὐχὶ ἐκυτὸν ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων, ἀλλὰ τοὺς Ἀθηναίους ὑπὲρ ἐαυτοῦ καὶ τῶν σφῶν αὐτοῦ καὶ θυσιάζει καὶ τυραννεῖ καὶ κακοδαίμονας καθιστᾷ!

ὦ Κόδρε, ἐγέρθητι καὶ ράπισον κατὰ πρόσωπον τοὺς σφαγιάζοντας, τοὺς τυραννοῦντας, τοὺς εἰς κακοδαίμονίαν περιάγοντας τὰς Ἀθήνας σου καὶ τοὺς Ἀθηναίους σου, ὑπὲρ ὧν σὺ τὸν θάνατον περιεφρόνησας!

ὦ Κόδρε, τρισευδαίμονες οἱ Λαοὶ οἱ εὐμοιροῦντες ἀρχηγῶν δικαίων, ἐναρέτων, ἐλευθέρων ὡς ὁ Κόδρος!

Τρισευδαίμονες δὲ καὶ τριτκακοδαίμων ἡ τάλανα Ἑλλάς ἡ εὐμοιροῦσα ἀρχηγῶν ἀδίκων, φύλων, ἀνελευθέρων!

Πατρίς! Ὄνομα γενναῖον! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου οἱ γενναῖοι τριακόσιοι ἐν Θερμοπύλαις ὑπὸ τὸν γενναϊότατον Λεωνίδα τὸν θάνατον τοῦ γενναίου γενναίως θνήσκουσιν, ἀλλὰ δὲν ἡττώνται.

ὦ τριακόσιοι! ἐγερθεῖτε! Βλέμμα οἴκτου ῥίψατε ἐπὶ τοῦ δειλοῦ, τοῦ τῆς Σπάρτης σας καί τῆς Ἑλλάδος σας ἀρχοντος καὶ τῶν κολάκων του, οἵτινες δειλῶς δειλὸν διάγουσι βίον, τὸν ἀργυρον καὶ τὰς ἡδονὰς φιλοῦντες!

ὦ ἀθάνατε τῶν τριακοσίων ἀρχηγέ Λεωνίδα! Ἐγείρου, ἐγείρου καὶ οἰκτεῖρον τὴν Σπάρτην σου καὶ τὴν Ἑλλάδα σου, περιαχθεῖσας εἰς χεῖρας δειλοῦ, εἰς τὴν τοῦ θανάτου θεᾶν ῥίγος δειλοῦ βιγούντος.

Πατρίς! Ὄνομα ἀνδρείον! Ἐν τῇ ἐπικλήσει σου ὁ ἀνδρεῖος τῆς Σπάρτης υἱὸς Βρασίδας ἀνδρείως καὶ ἐνδόξως ἐν Ἀμφιπόλει θνήσκει νικῶν!

ὦ ἀνδρεῖε Βρασίδα! Κοιμήθητι ἐν εἰρήνῃ καὶ μὴ ἐγείρου, διότι ἡ ἔγερσίς σου τῶν ἀνάνδρων τῆς Πατρίδος σου ἀρχηγῶν τὴν ἀπηνῆ καὶ δικαίαν τιμωρίαν θὰ προκαλέσῃ!

— 61 —

«ΡΑΜΠΑΓΑΣ»

— 61 —

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΧΑΡΕΜΙΩΝ

·Η·

ΑΙ ΝΥΚΤΕΣ ΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ

I

Η ΣΤΕΡΝΑ ΜΕ ΤΑ ΡΟΥΜΠΙΝΙΑ

ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.

κατὰ μετάφρασιν ΚΛΕΑΝΘΟΥΣ Ν. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ

Κάκιστοι ὄροι αὐτοὶ πρὸς καταφρόνησιν τῆς ὀργῆς πασσᾶ οὐτινος δολίως παραβιάζεις τὴν κατοικίαν καὶ ὅστις κρατεῖ εἰς τὴν διάκρισίν του.

Καὶ ἐν τούτοις δὲν ἔβλεπε τὸν πασσᾶν οὔτε τὴν μεγάλην αὐτοῦ σπάθην ἀλλὰ τὴν Βάγχαν.

Κατὰ πρώτην φορὰν ἔβλεπεν αὐτὴν μετὰ τὸ πρόσωπον ἀσκεπές καὶ οἱ θελητικοὶ χαρακτῆρες τῆς νεαρᾶς γυναικὸς ἀφύπνιζον ἐν αὐτῷ συγκεχυμένην ἀνάμνησιν.

Τῷ ἐφάνετο ὅτι ἐθαύμασεν αὐτοῦ, καὶ ἄλλοτε, ἀλλ' ἡδυνάττει νὰ ἐνθουσιασθῇ ποῦ καὶ ὑπὸ ποίας περιστάσεις. Ἡ

ἐπιμονὴ μεθ' ἧς παρετήρει τὴν Βάγχαν, ἥτις ἐν τῇ υπερβολῇ τῆς ταραχῆς αὐτῆς δὲν ἐσκέφθη νὰ καλύψῃ τὸ πρόσωπον, τὸ κορύφωμα τοῦτο τῆς προπετείας, κατέστησεν ἔξω φρενῶν τὸν Ρουστέμ.

— Θ' ἀποθάνης, σκυλόφραγκε, ἀνέκραξεν, ἀλλὰ πρῶτον θὰ μοῦ ὁμολογήσης, ὅτι αὐτὴ εἶναι συνένοχός σου.

Οἱ ὑβριστικοὶ οὗτοι λόγοι ἐξῆψαν τὸ θάρρος τοῦ λοχαγοῦ, ὅστις ἀνωρθώθη ὑπερηφάνως καὶ τῷ ἀπῆντησεν ἀδιστακτικῶς:

— Τίποτε δὲν σοῦ ὁμολογῶ, σκυλότουρκε, καὶ ἂν δὲν ἦσαι ἀνάνδρος, θὰ μοῦ δώσης σπαθὶ νὰ κτυπηθῶμε.

Οἱ Τοῦρκοι, εἰ καὶ ὀλίγον ἱπποτικοὶ ἐκ φύσεως, ἐκτιμῶσι τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν στάσις τοῦ γενναίου ἀξιωματικοῦ ἔκκαμιν ἐντύπωσιν εἰς τὸν Ρουστέμ τὴν ὥστε ἡλλαξεν ὕψος.

— Κύριε, εἶπε ψυχρῶς, νομίζετε ὅτι εἰσθε ἀκόμη ἐν Γαλλίᾳ. Ἐδῶ δὲν μονομαχοῦν, ἀλλ' ἐκδικοῦνται,

— Ἔστω! ὑπέλαβεν ὁ Ὁρζεῖρ, ἐκδικηθῆτε, ἀλλ' ἐμὲ μόνον, διότι κανένα δὲν συνεβουλεύθην διὰ νὰ εἰσχωρήσω εἰς τὸν οἶκόν σας.

— Πολὺ καλὰ! Προσπαθεῖτε νὰ τὴν δικαιώσητε αὐτήν. Σᾶς προειδοποιῶ ὅτι δὲν θὰ ἐπιτύχετε. Κατεδικάσθη καὶ θὰ θανατωθῇ!

Οὕτω λαλῶν ὁ πασσᾶς προσέβλεπεν ἀτενῶς τὴν Βάγχαν. Τὴν ὑπώπτευεν ὡς ἐννοοῦσαν τὴν γαλλικὴν καὶ ἤθελε νὰ ἴδῃ ἂν θὰ ἡλλαξεν ὄψιν ἀκούουσα γαλλιστὶ τὴν καταδίκην της.

Ἦ φίλτατον τοῦ Βρασίδα ὄνομα! Ὅποιος καὶ πόσος εὐαισθητὸν καὶ πατριωτικῶν εὐγενῶν καρδιῶν χορδὰς πλήττεις!

Πατρίς! Ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας σου, ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας σου, ὑπὲρ τοῦ μεγαλείου σου, ὑπὲρ τῆς ἰσονομίας σου, ὑπὲρ τῆς ἐνότητός σου πᾶσα δημοκρατικὴ καρδιά πάλλει καὶ πᾶσα δημοκρατικὴ ὑπαρξίς ἐκθύμως θανεῖται.

La Patrie est le toit, le foyer, le berceau,
Le clocher d' une église, un verger, un ruisseau,
Une fleur, un ramier qu' on écoute à l' aurore.
Mais, ne l' oublions pas, elle est bien plus encore,
Elle est le souvenir! le souvenir pieux,
Qui transmet aux enfants la gloire des aïeux.

«Qn' est— ce que la Patrie :

Le champ que je cultive, cette maison que j' ai bâtie, sont à moi ; j' y vis sous la protection des lois, qu' aucun tyran ne peut enfreindre. Quand ceux qui possèdent comme moi des champs et des maisons s' assemblent pour leurs intérêts communs, j ai ma voix dans cette assemblée ; je suis une partie du tout, une partie de la communauté, une partie de la souveraineté : voilà ma patrie. Tout ce qui n' est pas cette habitation d' hommes, n' est— il pas quelquefois une écurie de chevaux sous un palefrenier qui leur donne à son gré des coups de fouet! On a une patrie sous un bon roi ; on n' en a point sous un méchant.»

Ρόκκος Δ. Χοῦδᾶς

ΓΕΝΗΘΗΤΩ ΦΩΣ!

(Ζήτει τὴν συνέχειαν εἰς τὰ προηγούμενα φύλλα).

■

ΤΟ ΒΟΥΛΓΑΡΙΚΟΝ ΚΙΝΗΜΑ ΚΑΙ Η ΑΓΓΛΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ.

Ὅτε κατὰ Σεπτέμβριον τοῦ 1885 ἐξεργάγη τοῦ βουλγαρικοῦ ζητήματος ἡ ἀπροσδόκητος ἐκείνη βόμβα, ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ρωμυλίᾳ καὶ ἡ ἔκρηξις αὐτῆς ἐκράδανεν Ἀνατολὴν καὶ Δύσιν καὶ Βορρᾶν, πάντες ἀπέδωκαν αὐτὴν εἰς τὰς ἐνεργείας τῆς Ἀγγλίας· πάντες ἔλεγον ὅτι αὕτη ἐκράτῃσε καὶ ἤναψε τὴν θουαλλίδα δι' ἧς μετεδόθη τὸ πῦρ.

Ἡ ἄνασσα τῶν θαλασσῶν, ἡ ποντομέδουσα Μεγάλῃ Βρετανία ἐπόθει τὴν ἐν τῇ χερσονήσῳ τοῦ Αἰμου ἰδρυσιν μεγάλου, σθεναροῦ κράτους. Ἦθελεν ἐκεῖ νὰ ἐγείρῃ προπύργιον ἀπόρητον κατὰ τοῦ ρωσικοῦ κολοσσοῦ καὶ ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων αὐτοῦ νὰ λομβαρδοβολῇ τὰ ρωσικὰ σχέδια, τὰς μοσχοβιτικὰς μηχανοραφίας, ἐμποδίζουσα πάντοτε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαθήκης τοῦ Μεγάλου Πέτρου.

Ἡ Ἀγγλία ἔχει τὸ ἰσχυρότερον ἱππικὸν τοῦ κόσμου, — μὴ σὰς φανῇ παράδοξον, ἡ Ἀγγλία εἶναι μᾶλλον ἡ πρώτη ἱππικὴ παρὰ ἡ πρώτη ναυικὴ δύναμις τῆς ὑψηλίου. — Ἐκατομύρια ἱππέων ἀποτελοῦσι τὴν δύναμιν ταύτην, ὡς δύνασθε νὰ ἴδῃτε παρατηροῦντες τὴν εἰκόνα τοῦ Ἀγίου Γεωργίου ἐφίππου ἐπὶ τῶν λιρῶν στεφλινῶν αὐτῆς. Τὸ παντοδύναμον τοῦτο καὶ χρυσοθώρακον ἱππικὸν ἔθεσεν εἰς κίνησιν ἐν Βουλγαρίᾳ. Τὰ πτωχὰ τῶν βουλγάρων καλπάκια ἐπληρώθησαν λιρῶν ἀγγλικῶν. Οἱ Βούλγαροι ἐξηγοράστησαν καὶ ἐνῶ μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐχόρευον βροντῶντες τὰ καλπάκια τῶν χαμαὶ ὑπὲρ τῶν Ρώσων, ὑπὸ τὸν ἥχον τῆς γκαϊδὸς ἡ γκούσλας αὐτῶν, αἰφνης ἤρξαντο ὁρούμενοι σκιρτητικῶς ὑπὲρ τῶν Ἀγγλῶν, μὲ κομπαιζαμέντο τοῦ κωδωνισμοῦ τῶν λιρῶν καὶ τὴν γκαϊδάτωρ.

Τὸ βουλγαρικὸν ἐκεῖνο κίνημα ἦτο τέκνον τῆς λίρας στεφλίνης.

Ἄλλ' ἐκείνη δὲν ἐπαράχθη. Ἀνύψωσε μόνον τὰς πτυχὰς τοῦ φερετζέ της ἐπὶ τοῦ προσώπου της διὰ κινήσεως οἰκείας εἰς τὰς θωμανίδας αἰτίνας καταλαμβάνονται αἰφνιδίως ἀσκεπτεῖς παρ' ἀπίστου τινός.

Τὸ δεξιὸν τοῦτο κίνημα ἠπάτησε τὸν Ῥουστὲμ, ὅστις ἐστράφη κατὰ τοῦ λοχαγοῦ.

— Καὶ ὑμεῖς, κύριε, θὰ πληρώσετε διὰ τοῦ αἱματός σας τὴν κατ' ἐμοῦ προσβολήν. Εἴσθε εἰς τὴν ἐξουσίαν μου καὶ τίποτε δὲν σὰς σώζει. Ἀλλὰ πρὶν διατάξω νὰ σὰς φονεύσουν, σὰς προσφέρω μέσον ὅπως ἐξηγοράσητε τὴν ζωὴν σας. Εἰπέτε μοι ποῦ καὶ πῶς ἔγνωρίσατε αὐτὴν τὴν γυναῖκα καὶ σὰς ἀφίνω νὰ φύγετε.

Σκέφθητε, προσέθεσεν ὁ Ῥουστὲμ, ἀπαντῶν εἰς κίνημά τι τοῦ αἰχμαλώτου αὐτοῦ ἀγανάκτησιν δηλοῦν, ὅτι, ἂν δὲν ἀπαντήσετε, θὰ πιστεύσω ὅτι εἶναι ἔνοχος καὶ δὲν θὰ τὴν συγχωρήσω.

— Ἡξούρετε, κύριε, εἶπεν ὁ Ὀρζερῆ ἐν ὀργῇ, ὅτι παραδόξως καταχρᾶσθε τῶν πλεονεκτημάτων σας; Δοκιμάσετε νὰ μὲ φονεύσετε, δὲν σὰς ἐμποδίζω, ἀλλὰ σὰς ἀπαγορεύω νὰ μὲ ὑβρίζετε.

— Δὲν σὰς ὑβρίζων προτείνω εἰς ὑμᾶς νὰ ἐξαγοράσετε τὴν ζωὴν σας, εἶπε ψυχρῶς ὁ Ῥουστὲμ.

— Δι' ἀνάνδρου πράξεως; Ἀ! μοῦ ἐμπνέετε βαθεῖαν ἀποστροφὴν, καὶ σὰς προκαλῶ νὰ τελειώσετε μαζὶ μου ἀμέσως. Ἀλλὰ, προσέθηκεν ὁ λοχαγὸς ἐξάγων βεβόλβερ, σὰς

προειδοποιῶ ὅτι θὰ πωλήσω ἀκριβὰ τὸ πετσί μου. Ἐχω δὲ πεντέξην σφαῖρας διὰ τοὺς ἀχρεῖους σὺς δημίους καὶ ἐπειδὴ δὲν τοὺς νομίζω πολὺ ἀνδρείους, ὑποθέτω ὅτι θ' ἀναγκασθῇτε ν' ἀναμιχθῇτε ἐῖς ἴδιος εἰς τὴν ὑπόθεσιν.

Ἄν εἴχατε καρδιά, πολὺ ἀπλούστερον θὰ ἦτο νὰ μονομαχήσετε μαζὶ μου.

— Εἴμαι μουσουλμάνος, κύριε, καὶ ἡ θρησκεία μου ἀπαγορεύει τὴν μονομαχίαν. Μάθετε ἐπίσης ὅτι ἂν πυροβολήσετε κατ' ἐμοῦ, θὰ σὰς μεταχειρισθῶν ὡς δολοφόνον. Οἱ νόμοι ἡμῶν πρόβλεψαν τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν χριστιανός, ἀφοῦ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ χαρέμι Ὀσμανλῆ, ἀποπειραθῇ νὰ τὸν φονεύσῃ. Καὶ ἂν κατορθώσῃ ν' ἀπαλλαγῇ ἐμοῦ καὶ τῶν εὐνούχων μου, δὲν θὰ κατορθώσετε νὰ ἐξέλθετε ἐντεῦθεν. Αἱ θύραι φυλάσσονται καλῶς. Οἱ ἄνθρωποι μου θὰ σὰς συλλάβουν, θὰ σὰς παραδώσουν εἰς τὴν δικαιοσύνην, καὶ θ' ἀπαγχονισθῇτε... εἰς δένδρον τὸ ὅποιον θὰ εἶδατε διερχόμενος τὴν πλατείαν τοῦ σερασκεράτου.

Ἡ ἐπέμεισις ὄλων τῶν πρέσβεων ἠνωμένων δὲν θὰ σὰς ἐσωζέ.

Πιστεύσατέ με, κύριε, τὸ καλλίτερον εἶναι διὰ σὰς ν' ἀποθάνετε ἐκ χειρὸς ἀνθρώπου τὸν ὅποιον προσεδάλατε, παρὰ νὰ τελειώσετε ὡς πειρατῆς.

Ἡ παραμυθία αὕτη δὲν εὐφρέστησε τῷ λοχαγῷ ὅστις ἀπεκρίθη ἀποτόμως :

Ἄμα ἐτηλεγραφήθη ἐνταῦθα ἡ ἀστραπιαία περὶ τοῦ κινήματος εἰδησις, ἐπῆραν φωτιά οἱ πατριῶται τῆς τρικουπικῆς πατρίας.

Βοή καὶ ἀλαλαγμός δεξιᾶ καὶ ἀριστερᾶ.

Κραυγαί :

— Κινδυνεύει ἡ Μακεδονία ! Τί περιμένομεν ; Νὰ καταληφθῇ καὶ ἡ Κρήτη καὶ νὰ εἰσέλθωμεν εἰς Ἑλασσῶνα ; κτλ.

Τὸ συμῆρον τότε τῆς κατ' ἐξοχὴν συμφεροντοδιώκτιδος ἀγγλικῆς διπλωματίας, ἥτις ἀπέναντι τῶν ἀγγλικῶν συμφερόντων γίνεται καὶ τοῦ Χριστοῦ Ἰούδας, τὸ συμῆρον τῆς ἐβραϊκῆς αὐτῆς πολιτικῆς ἥτο νὰ κινήθῃ ἀμέσως ἡ Ἑλλάς, ὅπως οὕτω φοβουμένη ἡ Τουρκία ἀναγκασθῇ ν' ἀνγνωρίσῃ τὸ κίνημα τῶν Βουλγάρων. Ὡς γνωστὸν δὲ, ἐν Ἑλλάδι ἡ ἀγγλικὴ διπλωματία ἔχει καὶ **πολιτικούς** καὶ **ἀνωτάτους** ὁργανά της· πειθήνια, περὶ τῶν ὁποίων τὸν ὑψηλὸν ἢ βραχὺν τράχηλον ἔχει περάσει χαλινόν. Τὰ δὲ ὁργανά της ταῦτα λαβόντα τὴν δέουσαν ἐντολὴν εἰργάζοντο πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν σχεδίων τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς καὶ πρὸς ζημίαν, πρὸς ἐξόντωσιν τῶν ἐθνικῶν συμφερόντων.

II

ΤΙ ΕΚΑΜΕΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ.—ΣΕΡΒΙΑ ΚΑΙ ΤΟΥΡΚΙΑ.—ΠΩΣ ΧΑΝΟΜΕΝ ΤΗΝ ΚΡΗΤΗΝ.—Ο ΧΟΒΑΡΤ ΕΝ ΣΥΡΩ.

Ἡ βόμβη τοῦ βουλγαρικοῦ πραξικοπήματος κατετάρaxε τὸ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη.

Ὁ Βασιλεὺς, κατὰ τὴν τακτικὴν αὐτοῦ συνήθειαν, ἔπαιρνε τότε τὸν ἀέρα τοῦ εἰς τὴν ἀλλοδαπήν· περιήρχετο διατκεδάζων τὴν Εὐρώπην.

Ἐτεμψεν ὁμως, καθὼς ἐγνώσθη τότε, δύο συμβολικὰ τηλεγραφήματα πρὸς τὸν πρωθυπουργόν του ὑποδεικνύων μέτρα τολμηρὰ καὶ σύμφωνα πρὸς τὴν ἀγγλικὴν πολιτικὴν, συνάδοντα πρὸς αὐτὴν ὡς τζιτζηκας πρὸς τζιτζηκαν.

Παρειὺς συγκροτοῦνται ἀλλεπάλληλα ὑπουργικὰ συμβούλια, συζητοῦνται τὰ παρὰ τοῦ βασιλέως προτεινόμενα μέτρα. Δύο τῶν ὑπουργῶν κηρύσσονται ὑπὲρ τῆς καταλήψεως τῆς Κρήτης. Ἡ πλειοψηφία ὁμως τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου ἔχουσα ὑπ' ὄψει ὅτι δὲν εἴμεθα παρεσκευασμένοι πρὸς τοιοῦτο κίνημα, διότι οὔτε στρατὸν εἶχομεν τότε, οὔτε τ' ἄλλα μέσα, ὅτι δὲ οὐδένα κίνδυνον διέτρεχεν ἡ Μακεδονία, καθ' ὅσον, ἀνευ τῆς συγκυριαίτης τῶν δυνάμεων, δὲν ἠδύνατο νὰ σχισθῇ ἡ συνθήκη τοῦ Βερολίνου, καὶ ὅτι αἱ ὑπογράφονται αὐτὴν δυνάμεις ἦσαν ἐγγύησις περὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ κινήματος τῶν Βουλγάρων.

Ἐχουσα, λέγομεν, ὑπ' ὄψει ταῦτα ἡ πλειοψηφία τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου οὐδὲν τῶν προταθέντων μέτρων παρέδεχθη καὶ ἡ ἀγγλικὴ διπλωματία ἔμεινεν εἰς τὰ χεῖρα τοῦ λουτροῦ, ὑπὸ θερμοκρασίαν ψυχρολουσίας· βαθμοὺς ὅλους κάτω τοῦ μηδενικοῦ, δάκνουσα τὸ σπανομύστακον αὐτῆς χεῖλος, διότι ἐξέλεπεν ὅτι οἱ Ἕλληνες δὲν τρώγουν ἄχυρα καὶ δὲν ἀγοράζονται βουλγαρικόν.

Βεβαίως, δὲ, ἐν ἐγίνοντο παρὰδεκτὰ καὶ ἐξετελοῦντο τὰ προτεινόμενα μέτρα, οἱ Βούλγαροι θὰ ὤρελουντο δι' ἐξόδων τῆς Ἑλλάδος, καθ' ὅσον ἡ Πύλη φοβουμένη θ' ἀνεγνώριζε τὸ κίνημα τῶν καὶ θὰ ἔτρεπε τὴν προσοχὴν τῆς πρὸς ἡμᾶς, ὡς ἀκριβῶς συνέβη τοῦτο κατὰ τὸ 1867, ὅτε ἡμεῖς εἴχομεν τὴν ἐπανάστασιν τῆς Κρήτης καὶ τῆς Ἡπειροθεσσαλίας καὶ προητοιμαζόμεθα νὰ ὑπερασπίσωμεν τὰ δίκαια τοῦ ἑλληνικοῦ.

Τότε αἰφνης παρουσιάζεται εἰς τὸ μέσον ἡ Σερβία καὶ

ζητεῖ παρὰ τῆς Τουρκίας τὴν ἐκκένωσιν τῶν σερβικῶν φρουρῶν.

Ἡ Τουρκία ἔχουσα μὲ ἡμᾶς τοὺς περισπασμούς της ὑποχωρεῖ καὶ ἀπομακρύνει τὸν στρατὸν αὐτῆς τῶν σερβικῶν φρουρῶν.

Οὕτω οἱ μὲν Σέρβοι ὤρελουνται ἀπ' τὴν βράχιν μας, ἡμεῖς δὲ χάνομεν τὴν Κρήτην, λαμβάνομεν βάπισμα παρὰ τοῦ Χόβαρτ ἐν Σύρῳ καὶ ὑπογράφωμεν τὸ ἀτιμωτικὸν ἐκεῖνο πρωτόκολλον τῆς συνδιασκέψεως τοῦ 1869.

III

ΣΥΜΒΟΛΙΚΑ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ — Ο κ. ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗΣ ΠΙΕΖΟΜΕΝΟΣ. — ΚΡΥΦΙΑ ΣΥΝΕΝΝΟΗΣΙΣ ΤΡΙΚΟΥΠΗ ΚΑΙ ΔΡΑΓΟΥΜΗ ΕΚ ΛΟΝΔΙΝΟΥ. — ΕΝΕΡΓΕΙΑΙ ΠΡΟΣ ΥΠΟΔΟΧΗΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ.

Ἡ ἀπόφασις αὕτη τῆς πλειοψηφίας τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου δὲν ἦτο εὐχάριστος· εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀγγλικῆς διπλωματίας. Ἐξέμυσαν τὰ μούτρα των ὡς ἀνθρώπου κατακλίνοντος· αἰφνης ὑπερβολικὴν δόσιν μουστάρδας ἡ μαστῆσαντος κατὰ λάθος μυίας πετούσας εἰς τὸ φαγητὸν αὐτοῦ.

— Ἐμπρός ! εἶπον οἱ ἀγγλόφρονες, τὸ ἔθνος ἃς ἐπιβάλη εἰς τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη νὰ προβῇ εἰς προπαρασκευάς, εἰ δ' ἄλλως νὰ παραιτηθῇ.

Se soumettre ou se demettre, αὐτὸ ἦτο τὸ ζήτημα.

— To by or not to by, ἔλεγε, καθ' ἑαυτὸν βλέπων ὁ κ. Δελιγιάννης.

Συμβούλια ἐπὶ συμβουλίων συνεκρότουσαν οἱ ἐνταῦθα πράκτορες τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς, ὁ δὲ μέγας ἀρχηγὸς αὐτῶν ἐν Λονδίνῳ τότε διατρίβων, συνεννοεῖτο διὰ συμβολικῶν τηλεγραφημάτων, μετὰ τοῦ κ. Στεφάνου Δραγούμη.

Τὰ πάντα προεσχεδιάσθησαν, ἐκανονίσθησαν, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ βασιλικὸς λόγος, ὁ τότε ἐκφωνηθεὶς παρὰ τοῦ Βασιλέως κατὰ τὴν ἐξ Εὐρώπης ἐπάνοδόν του.

Οὕτω πρώτην φορὰν ἐμελλε νὰ λαλήσῃ, διὰ τοῦ βασιλικοῦ στόματος, περὶ τῆς ἐξωτερικῆς καὶ ἐσωτερικῆς πολιτικῆς, ἡ ἀντιπολίτευσις ἀντὶ τῆς συμπολιτεύσεως, ἡ Ἀγγλία ἀντὶ τῆς Ἑλλάδος, οἱ ξένοι ἀντὶ τοῦ ἔθνους, τὸ βρετανικὸν συμφέρον ἀντὶ τοῦ συμφέροντος τῆς Πατρίδος.

Τότε ἀπεφασίσθη ἵνα ὁ ἐξαπατώμενος καὶ ὡς ὑπὸ παιγνίδι τυφλομυίας τιθέμενος λαὸς, ὑποδεχθῇ τὸν βασιλέα διὰ ζητωκραυγῶν, κατὰ παραγγελίαν, ὑπὲρ τοῦ πολέμου.

— Ζήτω ὁ πόλεμος !

Αὐτὸ ἦτο τὸ σύνθημα.

Εἰς ὅλους Ἐπιδάτης πελώριος ἐκρύπτετο ὑπὸ τὴν γενναίαν δῆθεν ταύτην κραυγὴν.

Οὕτω κρύπτεται ὑπὸ τῆς λεοντῆς ὁ ὄνος τοῦ Αἰσώπου.

Εὐθὺς ἄμα ἐγνώσθη ἡ ἀλησμόνητος ἐκείνη ἡμέρα τῆς ἀρεϊμανίου ἀφίξεως τοῦ βασιλέως, ὁ κ. Στέφανος Δραγούμης ἀσκουμπόνηται.

Αἰσθάνεται φρισσούσας τὰς τρίχας τοῦ ὑπογενείου του.

Εἰς τοὺς μεγάλους ὀρθαλμούς του ἀστράπτει λάμψις ἀσυνήθης.

Αἰσθάνεται, ὁ πονηρότατος καὶ πονηρὸς αὐτὸς, ὅτι τὸ σχέδιον θὰ ἐπιτύχῃ.

Καὶ τρίβει τὰς χεῖρας ἐξ εὐχαριστήσεως.

Προεκτοκίζει τὴν τῆς νίκης ἡδονήν.

Εἰργάσθη τόσον δι' αὐτήν !

Κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς ἐλεύσεως τοῦ βασιλέως, καλεῖ τοὺς ἀφοσιωμένους τῷ κ. Τρικούπῃ.

— Τὸ συμῆρον τοῦ κόμματος, λέγει αὐτοῖς, ἀπαιτεῖ νὰ γείνη μεγάλη τῶν βασιλέων ὑποδοχὴ μετ' ἐκφράσεως

πολεμικῶν αἰσθημάτων. Σις, θὰ φωνάζετε «Ζήτω ὁ Βασιλεὺς! Ζήτω ὁ πόλεμος!»

Ἦ; φάτο, οἱ δὲ ἀκροασάμενοι αὐτοῦ ἐμφορηθέντες πνεύματος φιλοβασιλικοῦ καὶ φιλοπολέμου ἀπῆλθον ἀπειλοῦντες καθ' ἑαυτοὺς τὴν Εὐρώπην ὅλην καὶ κατὰ παραπάνω.

Ἀλλὰ δὲν ἤρκει τοῦτο.

Ἐπρεπε νὰ ἡλεκτρισθοῦν καὶ τὰ σωματεῖα, αἱ συντεχνίαι, ὁ ἀληθὺς φορολογούμενος λαός.

Τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῦμα διεχύθη καὶ παρ' αὐτοῖς δι' ἐνεργειῶν ἁξίων καλλιτέρων σκοπῶν.

Τὰ σωματεῖα ἐπέισθησαν νὰ παρευρεθῶσι μετὰ τῶν σωματιῶν αὐτῶν κατὰ τὴν ἀριξίν τοῦ βασιλέως.

Ἠλεκτρίσθησαν δὲ λίαν ἐπιτηδεῖες οἱ ἐνταῦθα παραμένοντες ἀντιπρόσωποι τῆς *σκληράς* Ἑλλάδος ἐπὶ τῆς ὁποίας εἰς τὸν ἀέρα ἐδόθη καὶ εἰς τὸν ἀέρα φέρεται ὁ τίτλος τοῦ Γεωργίου ὡς βασιλέως τῶν Ἑλλήνων, ἦτοι Κρῆτες, Ἡπειρώται, Μακεδόνες κλπ. καὶ πᾶσαι αἱ πρὸς τοῦτο ἐνέργειαι ἐγένοντο μετὰ μυστικότητος μεγάλης ἵνα μὴ μυρισθῇ τὸ ὑπουργεῖον Δηλιγιάννη, ὅτι ἡ ὑποδοχὴ τοῦ βασιλέως μετ' ἐνθουσιασμοῦ πολεμικοῦ ἐκ μέρους τοῦ λαοῦ διενηργήθη ὑπὸ τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Εἰργάσθησαν ἰησουϊτικῶς ὡς ἄλλοι Ῥοδῖνοι τοῦ *Περιπλارμέτρου* Ἰουδαίου.

Σκοπὸς αὐτῶν ἦτο νὰ παρατταθῇ ὡς αὐθόρμητος ἡ ἐκδόξις τοῦ φιλοπολέμου φρονήματος τοῦ λαοῦ.

Ἦθελον νὰ μεταμφέσουν τὴν καρδίαν του θέτοντες τὸ ψεῦδος εἰς τὰ χεῖλη του.

Ψεῦδος διπλοῦν.

Διότι οὐδεὶς ἀληθῶς θὰ ἐπεθύμει νὰ ζήσῃ ὁ ἐν τοσαύτῃ ἀδοξίᾳ ζῶν ἀκόμη ἀναξ, καὶ οὐδεὶς ἤθελεν εἰλικρινῶς τὸν πόλεμον ἐν ἐκείνῃ τῇ περιστάσει, ἀνεὺ ἀληθῶν προπαρασκευῶν.

Καὶ ἐπέτυχον.

Εἶναι τόσον εὐκολον εἰς τοὺς ἐπιτηδείους ν' ἀπατήσωσι πρὸς στιγμὴν ἕνα λαόν!

Ἦ δὲ Αὐτοῦ Πανουργότης, ὁ κ. Δραγούμης, ἀφοῦ πάντα ταῦτα διενήργησεν, ἀνεχώρησε, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀφίξεως τοῦ βασιλέως εἰς Σαλαμίνα, ὅπως μὴ δένεισθ' ὅλησαν κατ' αὐτοῦ ὑπόνοιαν.

Οὕτω κρύπτεται ἡ φεύγει δάσους ἐμπρηστής, ἅμα βεβαιωθῇ ὅτι ἐπίασεν ἡ *φωτὴ* ποῦ ἔβαλε.

V.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΕΠΑΝΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΕΚ ΤΟΥ ΤΑΞΕΙΔΙΟΥ ΤΟΥ

Ὁ βασιλεὺς ἀφικνεῖται εἰς Κόρινθον, ὅπου ὁ πρωθυπουργὸς κ. Δηλιγιάννης μεταβαίνει πρὸς συνάντησίν του.

Ἐκεῖ μεταξύ των περὶ πολλῶν ὠμίλησαν καὶ συνδιεσκέφθησαν, ἀλλὰ περὶ πολεμικοῦ λόγου, ὃν θὰ ἐξεφώνει ὁ βασιλεὺς, ἀπὸ τοῦ ἐξώστου τῶν ἀνακτόρων, οὐδὲ λόγος καὶ ἐγένετο.

Φθάνει εἰς Ἀθήνας ὁ βασιλεὺς καὶ τοῦ γίνεται μεγάλη ὑποδοχή.

Ὅλος ὁ λαὸς εἶχε καταληφθῇ ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ πιστεύων ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὑπερασπίσεως τῆς κινδυνευούσης τύχης τοῦ ἑλληνισμοῦ καὶ οὐδόλως ὑποπτεύων τὰ τεκταινόμενα, ἐνῶ τότε περὶ οὐδενός ἄλλου ἐπρόκειτο εἰμὴ περὶ τοῦ πῶς νὰ ἐκπορθῇ τὴν ἐξουσίαν καὶ νὰ χυθῇ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ὁργῆς πρὸς τοῦτο Τρικούνης καὶ πῶς νὰ ἐκτελεσθῶσι τὰ σχέδια τῆς ἀγγλικῆς διπλωματίας!

Τὸ μέγα παιδίον ὁ λαὸς τὸ ἐκονοῦσεν εἰς τὴν κούνια τοῦ δολοῦ παραμάν' αὐτοῦ τοῦ ἔταξε τὴν Πόλιν καὶ τὴν Ἀγίαν Σοφίαν, διὰ νὰ τ' ἀποκοιμήσῃ καὶ νὰ πάῃ ἐλεύθερα στὸ *ραντεδού* της.

Τῶν ἀνακτόρων ἡ πλατεῖα στενὴ κατανιᾷ διὰ τὴν εἰς αὐτὴν συρρέουσιν πλῆθος τοῦ λαοῦ.

Αἱ ζητωκραυγαὶ τοῦ δύνανται νὰ κατισχύσωσι καὶ κρότου κωδῶνων ῥωσικῶν ἢ τοπομαχικῶν πυροβόλων. Καὶ αὐτὸς ὁ κ. Ροδῆς θὰ τὰς ἤκουε.

Οἱ γέροντες μετὰ δακρύων βλέπουν τὸν ἑκτακτον τοῦτον ἐνθουσιασμόν, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ἐνεδρεῖται ἡ ἐπιβουλὴ καὶ ἡ προδοσία.

Ἐξέρχεται εἰς τὸν ἐξώστην τῶν ἀνακτόρων ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλίσσης, τῶν βασιλοπαίδων καὶ τοῦ πρωθυπουργοῦ. Φρενητιώδεις ζητωκραυγαί. Μόλις μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καταπαύει ὁ σάλος.

Ὁ βασιλεὺς διὰ ζωντῆς καὶ βροντῶδους φωνῆς λέγει τὰ ἐξῆς πρὸς τὸν ἐνθουσιώδη λαόν του:

Π α ῖ δ ῖ α

Αἱ περιστάσεις εἶναι σοβαραὶ, καὶ πρέπει νὰ σκεφθῶμεν σοβαρώτατα μὲ φρόνησιν καὶ μὲ θάρρος. Ἐνδεχόμενον ν' ἀπαιτηθῶσι θυσίαι μεγάλαι, γνωρίζων ὅμως ἐκ τῶν προτέρων τὴν φιλοπατρίαν καὶ αὐταπάρνησιν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἔχω πεποίθησιν ὅτι προθύμως θὰ ὑποστῇ αὐτάς. Ἐχετε πεποίθησιν εἰς τὴν **ΑΓΑΠΗΝ ΜΟΥ Εἰς τὴν Ἑλλάδα**, καὶ εἰς τὴν ἀένανον μέριμνάν μου ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ ἑλληνισμοῦ.

Ζήτω ἡ Ἑλλάς.»

VI

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΕΚ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ

Ὁ λόγος προξενεῖ μεγίστην ἐντύπωσιν.

Ὁμίλησεν ὁ βασιλεὺς οὐχὶ πλέον ὡς ξένος ἀλλ' ὡς ἀληθὴς Βασιλεὺς τῶν Ἑλλήνων.

Ὁ ἐνθουσιασμὸς κορυφῶται καὶ πῖλοι σφενδονίζονται πρὸς τὰ ὕψη τεκμηριῶντες διὰ τῆς μεταρσιώσεως αὐτῶν τὴν μεταρσίωσιν τοῦ λαϊκοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Οἱ γνωρίζοντες τὸν βασιλέα ἐκπλήσσονται διὰ τὸν τολμῆρον λόγον του καὶ διὰ τὴν γενναϊότητά του.

Ἄλλοι πάλιν συζητοῦν τί τρέχει, πῶς ὠμίλησεν ὁ βασιλεὺς κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον.

Τέλος ἀπέρχονται πάντες κατενθουσιασμένοι ἐκ τοῦ πολεμικοῦ λόγου τοῦ ἀνακτοῦ καὶ ἀρχιστρατήγου τῶν κατὰ ξηρὰν καὶ θάλασσαν δυνάμεων ἡμῶν.

Εἰς τὰς ὄψεις τῶν πολιτῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν ἔβλεπε τὴν αἴγλην ἐκείνην ἣν ἐπέχυσεν ὁ ζωγράφος εἰς τὰς μορφὰς τῶν ἐν ἀγίᾳ Λαύρᾳ ὀρμιζομένων πρὸ τοῦ Γερμανοῦ νὰ ἐλευθερωθῶσιν ἢ ν' ἀποθάνωσιν.

Τὰ φόντα τοῦ Γεωργίου ὑψώθησαν τότε.

Πάντες ἐγένοντο φιλοβασιλικοί, χωρὶς νὰ χρειασθῇ καμμία αὐλικὴ **Ἀγρόπολις** πρὸς τοῦτο ἐργαζομένη διὰ τῶν ἀρθρῶν αὐτῆς, ἀφοῦ εὗρον τοιοῦτον πατριώτην βασιλέα, ὅστις ἤθελε τὸν πόλεμον.

VII

ΠΩΣ ΕΦΑΝΗ Εἰς τὸν κ. ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗΝ ΗΣURPRISE ΑΥΤῆς - ΕΚΤΑΚΤΟΝ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ - ΑΠΟΦΑΣΙΣ ΑΥΤΟΥ. - ΚΛΗΣΙΣ ΗΛΙΚΙΩΝ Εἰς τὰ ὄπλα - ΦΙΛΗΜΑ ΔΗΛΙΓΙΑΝΝΗ ΚΑΙ ΛΟΜΒΑΡΔΟΥ.

Ὁ πρωθυπουργὸς Δηλιγιάννης ἐκπληκτος ἀκούει τὸν λόγον τοῦ βασιλέως. Οὐδὲν εἶχεν ἀνακοινωθῇ αὐτῷ ἐν Κόρινθῳ καὶ ἐν τοῖς ἀνακτόροις, ἐνῶ ὁ ἐκφωνηθεὶς λόγος εἶχε σχέσιν μὲ τὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως καὶ ἔδει ν' ἀνακοινωθῇ πρότερον ὑπὸ τοῦ βασιλέως πρὸς τὸν πρωθυπουργόν, καθὼς τοῦτο γίνεται εἰς πάντα τὰ συνταγματικὰ Κράτη.

Ὁ κ. Δηλιγιάννης κατέρχεται τῶν ἀνακτόρων νυκτὶ ἐοικώς, καλεῖ μετὰ σπουδῆς τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον καὶ συζητεῖται ἡ ἀντισυνταγματικὴ αὕτη πράξις τοῦ βασιλέως.

Ἐν τῷ συμβουλίῳ φέρεται ἡ πρότασις ὅπως παραιτηθῇ τὸ ὑπουργεῖον καὶ διὰ τὴν πρᾶξιν ταύτην τοῦ βασιλέως καὶ διὰ τὴν διαφωνίαν μετ' αὐτοῦ, ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τῶν παρασκευῶν καὶ τῆς ἐνεργείας.

Ἄλλ' ἡ πρότασις αὕτη δὲν ἐγένετο δεκτὴ ὑπὸ τῆς πλειοψηφίας, καθ' ὅσον ἑτέρα πρότασις ὑποβλήθησα ὑπ' ἐνὸς τῶν ὑπουργῶν (τοῦ ἐπονομαζομένου **Χρυσαιοφῆ**) ἐγένετο δεκτὴ.

Ἡ πρότασις ἦτο ὅτι ἀφοῦ τὸ ἔθνος δλόκληρον ἀσπάζεται τὴν πολιτικὴν τῆς ἐνεργείας καὶ πρὸς τοῦτο συμφωνῇ καὶ ὁ βασιλεὺς, τὸ σημερινὸν ὑπουργεῖον, ἀληθῆς τέκνον τοῦ λαοῦ, ὀφείλει ν' ἀποδεχθῇ τὴν γνώμην τοῦ ἔθνους καὶ τοῦ βασιλέως καὶ νὰ συμμορφωθῇ πρὸς ταύτην.

Ἄλλ' ἀφίνομεν τὰ σπουδαιότερα διὰ τὸ ἐπόμενον φύλλον τῆς Πέμπτης. Ἐπλημύρῃσε πλέον ὁ **Ραμπαγᾶς** ἐκ φωτός· σύνθημά του εἶνε πάντοτε φῶς! φῶς! Κάλλιον νὰ τυφλωθῶμεν ἐκ τοῦ πολλοῦ φωτός, παρὰ νὰ ἤμεθα ἐν τῷ σκότει.

Γενηθῆτω φῶς καὶ ἄς σκάσουν αἱ γλαῦκες!

Ῥαμπαγᾶς.

Ἡ ἐντύπωσις ἢν ἐνεποίησαν τὰ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν Γενηθῆτω Φῶς ἄρθρα ἡμῶν εἶναι ἀπερίγραπτος. Σήμερον δίδομεν συντέλειαν αὐτῶν, ἥτις θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης τὸ μονόρ. Τοῦτο δὲ καθιστῶμεν γνωστὸν, διὰ τὰ μὴ γελασθῶν καὶ νομίσουν τινὲς ὅτι ἐπειδὴ θὰ ἦναι μονόρ δὲν θὰ ἔχῃ τὸ ἐνδιαφέρον. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὖ, ὁ δὲ μονός **Ραμπαγᾶς** ἔχει πολλὰ· κίς ζουμι καλλίτερον καὶ τοῦ διπλοῦ συγκειμενῶν αὐτὸ καὶ προσφέρων οὕτω τοῖς ἀναγνώσταις σωστὸν κονσομμέ. Ὁ λαὸς ἠσθάνθη πλέον τὴν ἀνάγκην τῆς ὑπάρξεως ἀνεξαρτήτου φύλλου γράφοτος τὴν ἀλήθειαν καὶ μὲν τὴν ἀλήθειαν.

ΠΟΥ ΘΑ ΚΑΤΑΝΤΗΣΟΥΝ!

Αὐτὸ τὸ ρεζιλίκι τοῦ σπουδαίου καὶ μεγαλοσχήμου ἡμῶν τύποι δὲν τὸ βλέπεις πουθενά.

Διὰ τὰ βγάλουν τὰ τυπωμένα τεχνόνια των οἱ διευθυνταὶ τῶν τοιούτων φύλλων καταντῶν μεχρι τοῦ ἐσχάτου ἐξευτελισμοῦ.

Χαρίζουν πλέον τὸ φύλλον καὶ κατὶ παραπάνω, διὰ νὰ δελεάσουν καὶ νὰ γραπώσουν ἕνα συνδρομητὴν.

Σοῦ τυπώνουν κατὶ θεόρατα σεντόνια ἐκεῖ καὶ τὰ πουλοῦν, ὡς μ ο υ φ λ ο υ ζ ε μ ἑ ν α ι, ὅσα ὅσα.

Ἀλλόκοτος διαγωνισμὸς τὸν ἐξευτελισμὸν αὐτῶν συμπληρῶν, γίνεται μετὰξὺ των.

Ποῦ θὰ φθάσουν;

* Ἀθῆλον.

Ἄλλ' ὑπάρχει φόβος μήπως καταντήσουν πλέον νὰ δύνουν καὶ κατὶ ἄλλο, διὰ νὰ ἀποκτήσουν ἕνα συνδρομητὴν.

Ἡ μία χαρίζει εἰς τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς τὸ δεῖνα περιοδικόν, καὶ τὴν δεῖνα σατυρικὴν ἐφημερίδα, ρ ε κ λ α μ ἄ ρ ο υ σ α αὐτὰ τὰ δῶρά της ὅσον δύναται περισσότερον, ὅσον δὲν ρ ε κ λ α μ ἄ ρ ε ι ποτὲ δ ε λ ἄ λ η ς τὸ παρ' αὐτοῦ διαχλούμενον ἄρνι ἢ βωδινόν.

Διαιρεῖ δὲ εἰς διαφόρους τάξεις τοὺς συνδρομητὰς αὐτῆς καὶ ὑπόσχεται ὡς καὶ κεφαλὰς ὠραίων ἀκόμη, κεφαλὰς βεβαίως συνοδευομένας καὶ παρ' ἄλλων τοῦ σώματος μελῶν

διὰ νὰ δελεάσῃ καὶ νὰ ἐλκύσῃ μέχρι τοῦ ἐξηντλημένου βαλαντίου της μίαν ψωροσυνδρομὴν. Φθάνει μέχρι μαστροπείας, ὡς βλέπετε.

Ἡ ἄλλη τὴν μιμεῖται καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ὑπερακοντίσῃ.

Ὁ **Ραμπαγᾶς** καὶ ἡ **Βασίλεια** ἀποτελοῦν τὸ δόλωμά της.

Ἡ **Βασίλεια** εἶναι μέγα δέλεαρ διὰ τὰς οἰκογενείας.

Ἡ **Εφημερίς** τὴν ἔχει εἰς τ' ἀγκίστρι της.

Ἡ **Ἀκρόπολις** τὴν ζητεῖ, ἀλλὰ τῇ τὴν ἀρνοῦνται.

Τότε αὕτη τίκτει τὴν **Φιλολογικὴν** της καὶ τὴν προσφέρει μὲ τὴν εὐτελεστέραν τιμὴν εἰς τὸ δημόσιον.

Τὸ δημόσιον ἐλκύεται ἀπὸ τῆς **στῆναι**, γελιέται ἀπὸ τῆς **ρεκλάμα** καὶ τσιμπᾷ τὸ δόλωμα. Τὸ τσιμπᾶν ἐν τῇ ἀλίειᾳ εἶναι πρόδρομος τοῦ **πιάτσοθαι**.

Τὸ μεγαλόσχημον τῶν ἐφημερίδων ἀπαιτεῖ καὶ δαπάνην μεγάλην. Ἀπαιτεῖ συνεργάτας πολλοὺς καὶ οἱ γράφοντες εἶναι σήμερον ἀκριβοί. Παρῆλθον ἀνεπιστρεπτει τὰ μακαρίτικα χρόνια κατὰ τὰ ὅποια ἤρχοντο εἰς τὸν πλατωνικὸν ἔρωτα τῆς τέχνης καὶ εἰς τὴν φιλολογικὴν δόξαν, θεωροῦντες τιμὴν αὐτῶν τὴν καταχώρησιν ἔργου των εἰς τὰς στήλας ἐφημερίδος. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἡ κατανάλωσις τῶν σημερινῶν μεγαλοσχήμεων ἠύξησε καταιπληκτικῶς, συντελέσαντος πρὸς τοῦτο μεγάλως τοῦ Κεντρικοῦ Πρακτορείου ἐνταῦθα καὶ τῶν ὑποπρακτορείων αὐτοῦ ἀνὰ τὰς ἐπαρχίας, ἀλλὰ τὰ ἐξοδα εἶναι φοβερά καὶ τὸ ἰσοζύγιον ἀκατόρθωτον. Τὸ ἔλλειμμα ὀρύσσει τὴν ἄβυστον τῆς πτώσεως καὶ πολλάκις, ἐνῶ νομίζεις, μὲ τὰς πομπώδεις ἀναγγελίας τῆς ἐκτυπώσεως χιλιάδων φύλλων, ὅτι τὸ φύλλον εἶναι θαλερόν, ἐαρινόν, ζωῆς μεστόν, κρύπτει μέσα του φθισικὸν φθινόπωρον.

Ἐννοεῖται ὅτι, ὑπὸ τοιούτους ὁρους, ἀποβαίνει ἀδύνατος ἡ ἀνεξαρτησία του καὶ στρέφεται, ὡς ἡλιοτρόπιον, πρὸς τὸν χρυσοῦν ἥλιον τῆς ἐξουσίας, ἀφ' οὗ ζωογόνοι ἐκθρῶσκουσιν ἀκτῖνες. Οὕτω εἰς τὰς στήλας αὐτοῦ βασιλεύουν τὸ ψεῦδος, ἡ κολακεία πρὸς τοὺς ἰσχύοντας, ἡ ἀπόκρυψις πάσης ἀληθείας παραβλαπτούσης τὸ γόητρον τῶν ὑποστηρικτῶν τοῦ φύλλου καὶ τὰ κατὰ παραγγελίαν, κατ' ἐπιταγὴν ἢ καθ' ὑπαγόρευσιν ἄρθρα τὰ πολεμοῦντα πρὸς ἄλληλα ἐνίοτε.

Ζητοῦνται συνεργάται *φιρί φιρί*. Προσλαμβάνονται, πληρόνονται ἀδρῶς, στυδόνται καλὰ καλὰ, ὡς λεμονία, καὶ ἐγκαταλείπονται κατόπιν, ὡς διὰ τὰ σκουπίδια λεμονόκουπαις.

Ὁ ζῶμος τῶν στυβομένων τούτων λεμονίῳ δίδει οὐσίαν εἰς τὸ φύλλον, καθὼς τὸ αὐγολέμονον εἰς τὰ **γιαπράκια**.

Ἡ μία τῶν μεγαλοσχήμεων ἡμῶν σήμερον, καὶ ἐννοεῖτε ποῖαν ἐννοοῦμεν, γράφεται ἀπὸ στυμμένα πλέον λεμονία, ἀπὸ λεμονόκουπαις, μετὰξὺ τῶν ὁποίων ἐξάίρεσιν ἀποτελεῖ διὰ τὸ καθ' ἐκάστην νωπὸν καὶ ζουμερόν τῆς ἐργασίας του ὁ πολύσαρκος καὶ ἀνεξάντλητος αὐτῆς **ρέπορτερ**, ἀλλ' οἰκονομικὰ μέτρα τῆς ἐσχάτης ἀνάγκης φαίνεται ὅτι κινδυνεύουν ν' ἀπομακρύνουν καὶ τὴν ἐξοχὸν αὐτὴν **λεμονάραν**, ἡ ὁποία ὅσῳ στύβεται τόσῳ **βγαίνει ζουμί**.

Ποῦ θὰ καταντήσουν;

Σκανδαλιάρης.

ΠΙΦ! — ΠΑΦ!

Ο ΧΡΗΣΤΟΦΟΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΓΑΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ. — Κωμικὴ καταντῆ ἡ αὐλοκολακικὴ ἀμιλλα τῆς αὐλικῆς δημοσιογραφίας, προκειμένου περὶ τοῦ ποῖον τῶν δημοσιογραφικῶν ὀργάνων τῆς Αὔλης νὰ δώσῃ πλείονα καὶ νωποτέρας λεπτομερείας περὶ τοῦ πῶς ἔχει ἡ νέα ἡμῶν αὕτη βασιλικὴ ὑψηλότης, πότε βαπτίζεται κτλ. Νὰ ἦσθε βέβαιοι ὅτι θ' ἀρχίσουν νὰ μᾶς πληροφοροῦν καὶ ποσάκις τοῦ ἡμερονυκτίου κάνει τὰ **τσιτσι** του!

Ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὴν ἔπαθεν ὁ δημοκρατικὸς ἡμῶν λαός, ὡς ὁ τοῦ Καστελάρ λαὸς τῆς ἀδελφῆς Ἰσπανίας.

Κ1' ἐκεῖ, ὡς ἀναγνώστης ἐφημερίδων, τραβᾷ μὲ τὰς λεπτομερείας περὶ τοῦ μωροῦ τοῦ θρόνου τὰ κ α κ α τῆς μοίρας του.

ΛΑΟΣ καὶ ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ.—Ἡ διὰ τὸ βασιλικὸν αὐτῆς ἀξία λιπάσματος ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ ἐπιμένει καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ πείσῃ τὸν λαόν, διὰ τῶν γραφομένων της ὅτι εἶναι βασιλικός. Ἀλλ' ἄς εἶναι βεβαία ὅτι κατορθώνει νὰ πείσῃ περὶ τούτου ἐαυτὴν μόνην Ἡ μωυπία της εἶναι οἴκτου ἀξία ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος ἴσως θὰ ἦτο βασιλικὸς ἂν εἶχεν εἰς τὸν θρόνον ἕνα Κόδρον, ἕνα Θησέα, ἕνα Βικτωρα Ἑμμανουὴλ ἢ ἕνα Μάρκον Αὐρήλιον. Ἀλλ' ἐν ὅσῳ ἔχει ἐπὶ κεφαλῆς αὐτοῦ ἐν μ η δ ε ν ι κ ο ν, ἀντὶ νὰ ᾖ βασιλικὸς προσιμᾷ νὰ γείνη μ η δ ε ν ι σ τ ῆ ς αὐτοῦ τοῦ μ η δ ε ν ι κ ο υ.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΠΗΡΕΣ ΚΑΙ ΒΟΥΛΓΑΡΟΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΕΣ.—Ξυνὸ τοὺς ἐδόγηκε τὸ γλέντι μερικῶν Βουλγάρων οἱ ὅποιοι τὸ εἶχαν βρεῖν ἴλιγο ἔξω ἀλλὰ τοὺς πῆγαν οἱ κλητῆρες, μέσα, μὲ σπρωξίαις καὶ μὲ γροθιαὶς τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν. Ἡ σκηνὴ συνέβη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Κολοκυνθοῦς, ἔξωθεν τῆς οἰκίας τοῦ φίλου Ιατροῦ κ. Νικητοκλέους καὶ εἶχε μάρτυρας ἄνδρας καὶ γυναῖκας. Οἱ Βούλγαροι μὲ τὰ καλπᾶκια των, ἔχόμενοι καθ' ὁδὸν παίζοντες μὲ γκάιδα τὸν ἐθνικὸν αὐτῶν χορόν, καὶ οἱ πάντες ἐτέρποντο ἐκ τοῦ θαύματος. Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἠνώχλουν κανένα. Μόνον εἰς κλητὴρ ἠνωχλήθη ἐκ τούτου καὶ δραμῶν εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα παρέλαβεν ἐπικουρίαν ἐκ τριῶν συναδέλφων αὐτοῦ καὶ ἐπετέθη κατὰ τῶν διασκεδάζοντων ὡν ἐφυλάκισεν καὶ τὴν γκάιδα. Ἐκεῖνοι οἱ δυστυχεῖς ἠπόρουσαν καὶ ἐξίσταντο διὰ τὴν τοιαύτην ὑποδοχὴν βοῶντες, κεκραγότες καὶ λέγοντες:—Μὰ τί μᾶς κτυπάτε; Ἐμεῖς δὲν πειράξαμε κανένα τοὺς κλέφτας καὶ τοὺς κακούργους νὰ πιάνατε, ὅχι ἐμᾶς ἀνθρώπους τίμους καὶ δουλευτάδες.

Ἐάν ἦτο ἐδῶ βουλγαρικὸν προξενεῖον, θὰ εἴχομεν βεβαίως καμμίαν βουλγαρικὴν διακοίνωσιν διὰ τὸ ἐπιστάδιον τοῦτο. Ὁ δραστήριος διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας πιστεύομεν ὅτι θὰ δικαιώσῃ τὴν περὶ αὐτοῦ φήμην καὶ θὰ δείξῃ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ δικαίαν ἀυστηρότητα κατὰ τῶν παρεκτραπέντων ἀστυνομικῶν ὀργάνων του. Ἐντροπὴ γιὰ μᾶς νὰ πᾶν οἱ Βούλγαροι στὸν τόπο τους νὰ λέν τ ἀστυνομικὰ χάλια μας.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΚΑΙ ΟΔΟΣ ΚΟΛΟΚΥΝΘΟΥΣ.—Ἡ ὁδὸς Κολοκυνθοῦς, ἰδοὺ μία ἐγκαταλειμμένη εἰς τὴν τύχην της, ὀρφανὴ πάσης μερίμνης, χήρα πάσης περιποιήσεως, στεῖρα παντός καταβεγγήματος. Ποτὶ δὲν ἐφρόντισεν ὁ Δῆμος περὶ αὐτῆς. Ἐχει μεταβληθῇ ὅλη εἰς Σαχάραν κονιορτοῦ. Οἱ δυστυχεῖς ὑπάλληλοι τοῦ ΤΡΑΜ σταβδόνονται καθ' ἡμέραν διατρέχοντες αὐτήν. Εἶναι ὅλοι διὰ τὸν Ἀναγνωστάκη. Ἀς σηκωθῇ μίαν ἡμέραν σύσσωμον τὸ δημοτικὸν συμβούλιον νὰ διαδράμῃ αὐτὴν πεζῇ, ἡγουμένου τοῦ δημαρχοῦντος κ. Παπαλεξανδρῆ, διὰ νὰ ἴδῃ τὰ χάλια της. Τοιαύτη μὴ πορεῖα ἐπιδέχεται καὶ στοιχήματα. Αὐριο εἶναι ὥραλα πανηγυρὶς ἐν Κολοκυνθοῦ. Εἰς αὐτὴν καὶ ἀφ' ἐσπέρας καὶ αὐθημερὸν μεταβαίνει πλῆθος χριστιανῶν. Ἀς καταδρέξουν τοὺς ἀνθρώπους χάριν αὐτῶν σήμερον καὶ αὐριο, νὰ μὴ πηγαίνουν οἱ ἄνθρωποι νὰ ἐκκλησιασθοῦν καὶ καθ' ὁδὸν νὰ κολάζωνται βλασφημοῦντες ἐξ ἀγανακτήσεως.

Ο ΛΙΜΟΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ ΚΑΙ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Ἀνταποκριτὴς τῆς Ἀ κ ρ ο π ὁ λ ε ω ς ἐκ Τρικκάλων γράφων περὶ τοῦ ἐν Ἡπείρῳ λιμοῦ λέγει μεταξύ ἄλλων:

«Ἡ κατάστασις ἡ σημερινῆ τῆς Ἡπείρου ἔπρεπε νὰ ληφθῇ ὅπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ βασιλέως ἀκόμη. Ἐπρεπε νὰ προσφέρῃ ἡ Α. Μ. 20—30,000 δραχμαίς» κτλ.

Ταμάμ! Στὴν πῆχτα πάτησε! Ἡδὲ καὶ βασιλεῖς νὰ δώσῃ τέτοιο ποσόν. Ἐκεῖνος ἐτρόμαξε νὰ δώσῃ 500 ὀρ. διὰ τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς ἐξίσωτας αὐτὸ πρὸς τοὺς μασκαράδες μας διὰ τοὺς ὁποίους ἐθυσίασεν ἄλλα 500 καὶ θ' ἀποφασίσῃ ποτὶ νὰ ὑποβάλῃ τὸ σφικτὸ τοῦ πουργι εἰς τοιαύτην ἀφαιμαξίν; Ἀφοῦ ὅμως ἔχῃ χρήματα ἀκόμη εἰς χεῖράς του ἀπὸ Ἡπειρώτας ὁμογενεῖς τί ζητεῖ νὰ τὰ διαθέσῃ εἰς θεάτρον τώρα; Ἡ πλέον ἐπιγίγνουσα ἀνάγκη εἶναι ἡ θεραπεία τοῦ λιμοῦ τῶν Ἡπειρωτῶν. Ἡ πείνα δὲν περιμένει. Εἰς αὐτὴν ἐφαρμόζεται τὸ κ ἄ λ ι ο ν π ο τ ῆ π α ρ ἄ ῥ γ ἄ. Διὰ τὸ θεάτρον ἔχομεν καιρὸν. Ἀς εἶναι δὲ βέβαιος ὁ βασιλεὺς ὅτι δίδων ἡπειρωτικὰ πάλιν χρήματα εἰς Ἡπειρώτας, ἀφοῦ τρέμῃ νὰ δώσῃ ἐκ τοῦ κεμερίου του πάντοτε, θὰ προκαλέσῃ νέαν ἄλλην πλουσίαν ἐκ τέκνων τῆς Ἡπείρου ἀργῶν καὶ ὑπὲρ τοῦ σχεδιαζομένου θεάτρου. Ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ εἶπε καὶ ἐλάλησεν, ἁμαρτίαν οὐκ ἔχει.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΕΙΣ ΤΑ ΕΠΙΤΥΜΒΙΑ.—Καὶ ἄλλοτε ἐγράψαμεν ὅτι οἱ παραγγέλλοντες ἐπιτύμβια ὀφείλουσι νὰ προσέχουν πολὺ εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ προσώπου εἰς ὃ ἀναθέτουσι τὴν στιχοῦργησιν αὐτῶν. Δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κινή ἀσεβῆ γέλωτα ἐν ἐπιτύμβιον. Ὁ τάφος εἶναι τίς τῶν ἱερῶν. Δὲν εἶναι ἔργον τοῦ τυχόντος ἡ σύνταξις ἐπιτύμβιου κατὰ παραγγέλλαν, γελοιοποιεῖται δὲ πολλὰκις ὁ νεκρὸς ὃν θέλομεν νὰ θρηνησωμεν καὶ νὰ τιμήσωμεν. Οὕτω ἐσχάτως ἀνέγνωμεν ἐπὶ μαρμαροῦ τάφου τινὸς τὸ ἐξῆς στιχοῦργικόν καὶ μεστὸν ἀτάκτου ἀντιγραφῆς ἐξάμβλωμα.

*Φύτευσον κυνάρισσον ἔτὸν τάφον μου πλησίον
Καὶ γράψε εἰς τὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρύον
Εἰς τὸν τάφον σου ἐπάρω θὰ ἔλθω μίαν ἡμέραν
Χρυσῇ μου περιστέρα νὰ ρίξω ἀνθοὺς
Νὰ ρίξω ἀνθὴ ἀνθία ἀνθὴ καὶ τριαντάφυλλα
Κι' ἐκεῖ θὰ ἀναστενάζω τὸ ἄχ θὲ νὰ εἰπῶ
Ἀρθὸς ποῦ μόλις ἔτὸν κόσμον ἦτορ
Ἀρθὸς ὠραῖον καὶ τρυφερόν
Τώρα δὲν θάλλει καὶ δὲν ἀνθίζει
Ἐμαρᾶνθηκε πλὸν καὶ ἔγινεν ὠχρόν.*

Σημειωτέον δὲ ὅτι εἶναι ὠραῖον τὸ μνημεῖον ἐφ' οὗ τὰ οἰκτρὰ ταῦτα ἐχαράχθησαν.

Ἐπιγραφή καφείου ἐν Κολοκυνθοῦ
BIETTE DE VIENNE
ΚΑΙ ΛΕΜΟΝΑΔΑ

C A Z O.

Ο «ΡΑΜΠΑΓΑΣ» ΕΝ ΠΟΡΩ.

Ἐντυπώσεις ἰσὺ φτερό.

II

Μὲ πέντε μόνον λεπτά τὸν ἄνθρωπον περνοῦν καὶ ἐπαναφέρουν ἐπιδάτας αἱ λέμβοι τοῦ Πόρου εἰς τὴν ἀπέναντι μαγευτικὴν ἀκτὴν, ἀποτελοῦσαν οὕτω ὡσεὶ γέφυραν μὲ γεφυριάτικα, καθὼς ἐν Κωνσταντινουπόλει ὅπου συνδέεται διὰ γεφυρῶν ὁ Κεράτιος κόλπος. Διὰ τοῦτο, ὡς εἴπομεν καὶ ὠνομάσθη εὐφῶς παρὰ τῶν ἐγγυρίων, Γαλατᾶς ἡ ἀπέναντι παραλία. Χαρίεστατος ὁρμος παρέχει καλὸν εἰς τὰ πλοῖα ἀγκυροβολήμα. Τὸν ὁρμον τοῦτον καθωρᾶζεν ἡ κατάλευκος ὡς ἡ ὁμώνυμος αὐτῇ ἄνσσα, ΟΛΓΑ, ἥς ἐπιβαίνει ὁ διευθύνων τὴν λ ε υ κ ῆ ν Μ ο τ ρ α ν κ. Κουτσούκος. Ὅτε ἤμεθα ἐν Πόρῳ συνέβη τὸ γνωστὸν μεταξύ Μ α ὕ ρ η ς καὶ Λ ε ο κ ῆ ς Μοίρας ἐπιστάδιον Κριεζῇ καὶ Κουτσούκου. Ὁ κ. Κριεζῆς ὑποχρεώθηκε παρὰ τῆς κυβερνήσεως ν' ἀποδώσῃ τὰς νενομισμένας τιμὰς τῇ ἀρχαιοτέρῳ Κουτσούκῳ ἐπὶ ἀνέπλευσεν ἐπὶ τούτῳ εἰς Πόρον καὶ τὸ ἐπιστάδιον ἔληξεν ἐπισφραγισθείσης τῆς συνδιαλλαγῆς διὰ λουκουλλείου γεύματος ἐπὶ τῆς ΟΛΓΑΣ.

Ἐπὶ τούτῳ παρτηροῦμεν ὅτι οὐδεὶς ἐγένετο λόγος ἐν ταῖς σπουδαίαις συναδέλφοις περὶ τῆς δαπάνης εἰς ἣν ὑπεβλήθη τὸ δημόσιον δι' ἕνα χαιρτισμόν. Ὑπολογίσαντες αὐτὴν εὐρομεν ὅτι ἀνέρχεται εἰς χίλιας περίπου δραχμαῖς ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἰσοζυγίου. Χίλιας δὲ μάλι μεταβληθεῖσαι εἰς καπνὸν καὶ ἀποπτέσαι εἰς ἀτμὸν, καπ ἀνθρώπων καὶ πυρίτιδος, ἀπολεσθεῖσαι εἰς τὸν ἀέρα, διὰ νὰ σωθῇ ἡ ἀξιοπρέπεια ἐνὸς τύπου.

Κατὰ τὴν διήμερον ἡμῶν διατρίβην ἐν Πόρῳ ἐπεσκέψθημεν δύο ἀρχαιότητες, μίαν τῆς ξηρᾶς καὶ ἄλλην τῆς θαλάσσης.

Ἡ τῆς ξηρᾶς εἶναι τὸ Μ ο ν α σ τ ῆ ρ ι, ὅπου ἐπορεύθημεν πεζῇ, ἀναρριχώμενοι δίκην αἰγός, ἐν μέσῳ βράχων καί πετρῶν καὶ ἀφωρειῶν ἀποτόμων καὶ χαλίκων κοπτερῶν καταστρεφόντων τὰ λεπτὰ ἡμῶν ἀθηναϊκὰ ὑποδήματα. Ὁ δρόμος μᾶς ἐκούρασεν. ὑπὸ δὲ τὰς ζεοῦσας ἀκτίνας ἡλίου ἀφρικανικοῦ (ἵσоти ἦτο μὴ ἀπ' ἐκείναις τῆς φοβεραῖς ἀθηναϊκῆς ζέσταις) κατηντήσαμεν εἰς κατὰστασιν αὐγοῦ μελάτου, ἀλλ' ἀπεζημιώθημεν φθάσαντες εἰς τὸ Μοναστήρι. Τί θέσις! Τί τοπίον! Πόσῃν καλαισθησίαν δεικνύουν αὐτοὶ οἱ ἄριστοι κατὰ τὸ φαινόμενον, καλόγηροι περὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν θέσεων, ὅπου ἀποφασίζουσιν νὰ ταλαιπωρήσων τὴν σάρκα των ὑπὲρ σωτηρίας τῆς

ψυχῆς αὐτῶν καὶ τῶν ἀμαρτωλῶν τοῦ κόσμου τούτου! Ἐν ἐπετρέ-
πετο ἐνταῦθα φρικῶδες τι καὶ μαρτυρῶν ὅτι ὁ ἀλφειὸς
λογοπαίγνιον, θὰ ἐπανελαμβάνομεν αὐτὸ λέγοντες ὅτι οἱ καλόγηροι
καὶ οἱ γυρὲς οὐκ ὄντως, διότι τὸ καλὸ γυρὲς οὐκ ὄντως
πάντοτε καὶ τοῦτο τὸ ἀποδεικνύουσιν εἰς ὅλα τὰς, καθὼς καὶ εἰς τὴν
ἐκλογὴν καλῶν. ἦτοι ὠραίων, τοποθεσιῶν, διὰ τὰ μοναστήρια τῶν.

Τὸ Μοναστήρι τοῦ Πόρου κεῖται ἐπὶ βουνοῦ καταφύτου ὑπὸ πευ-
κῶν, ἐλαιῶν καὶ σχοίνων, οὐδὲν δὲ ἔχει τὸ πένθιμον καὶ σοβαρόν.
Εἶναι ἐξοχὴ γελόεσσα, μὲ ἔερα καθάρωτον, θέαν πρὸς τὴν θά-
λασσαν καὶ τὴν ἀπέναντι Πελοπόννησον. ὕδωρ φημιζόμενον διὰ
τὰς πεπτικὰς αὐτοῦ ιδιότητος καὶ τὴν δροσερότητά του ἀπὸ πε-
τρῶν ρέον, καὶ γὰρ τὸ οὐ πῶς λέν οἱ τοῦρκοι, οἱ κατ' ἐξοχὴν οὗ-
τοι λάτρεις τοῦ καλοῦ καὶ ἀφρόνου ὕδατος. Ἀπὸ βαθείας ρωγμῆς
μεταξὺ δράγων καὶ ὑπὸ πλατάνων σκιαζόμενον ρεῖ τὸ κρυστάλλι-
νον ποτὸν ψυχρότατον, ἐν ὧρα θέρους. Ἀναμέσων τῆς κρήνης καὶ
τῆς Μονῆς ἐκτείνεται πευκοστεφὴς χαράδρα ἀμιμήτου χάριτος.

Τέλος ἡ ὅλη τοποθεσία τοῖς διεγείρει διαθέσιν πρὸς διασκέδασιν
καὶ τὸ ὑπὸ τὰς πλατάνους ἔδαφος εἶναι καταλλήλοτατον διὰ χορόν.
Κελλία ἔχει ἡ Μονὴ πολλά ἀλλ' ὀλιγίστους μοναχοὺς. Ὁ ναὸς αὐ-
τῆς διακρίνεται διὰ τὸ ὠραῖον γλυπτὸν τέμπλον, αὐτοῦ, κατὰ
βυζαντινὸν ῥυθμόν, εἶδομεν δ' ἐν αὐτῇ εἰκόνα Παναγίας φερούσης
εἰς τὰς ἀγκάλας αὐτῆς τὸν Χριστὸν βρέφος καὶ μᾶς ἐφάνη
περίεργος ἡ ἐξω τῶν ἐπικρατούντων παρ' ἡμῖν κανόνων ἀγιογρα-
φία αὐτῇ. Ἠρωτήσαμεν καὶ ἐμάθομεν ὅτι εἶναι ἔργον καὶ ἀνάθημα
ἰταλοῦ ζωγράφου δυτικοῦ, ὁ ὁποῖος τὴν εἶχε τέμα, λέγουσι, εἰς τὸ
Μοναστήρι, διότι ἐσώθη ἀπὸ κινδύνου τινός. Τοῦτο μὲς ἐξέπληξεν
ἀλλ' ἐξετιμήσαμεν τὴν ἀνεξιθρησκείαν τοῦ δυτικοῦ καλλιτέχνη, ὅ-
στις μεταξὺ ἀνατολικῆς καὶ δυτικῆς ἐκκλησίας δὲν ἔκαμε διάκρι-
σιν φρονῶν ὅτι ἂν τὰ δόγματα ἦναι πολλὰ ἢ Παναγία ἦναι μία.

Ἄξιον ἰδιαίτερας σημειώσεως εἶναι οἱ καλόγηροι διατηροῦμε-
λίτσια, τῶν ὁποίων τὰ μελισσοκόφισμα βλέπει πλεονεξία τῆς Μονῆς.
Λέγομεν δὲ τοῦτο ἄξιον ἰδιαίτερας σημειώσεως διότι μᾶς ἐφάνη πα-
ράδοξος ἀντίθεσις, εἰς διατηροῦν μελίσσας οἱ κηφῆνες τῆς κοι-
νωνίας.

Ἡ ἄλλη ἀρχαίτης ἦν ἐπεσκέφθημεν, ἡ θαλασσία, ἦτο ὁ πάρων
Ἄρρης, ὅς τὸ ὄνομα κρύπτεται ἡ ἱστορικὴ ἐκείνη Ἀθηνᾶ.
Ἄμα ἐπατήσαμεν τὸ κατάστρωμα μᾶς ἤλαθε νὰ κόψωμεν ν' ἀστα-
σθώμεν ὡς εὐσεβεῖς προσκυνῆται τὸ ἱερὸν αὐτὸ λείψανον τοῦ ἀγῶ-
νος. Ἡ Ἀθηνᾶ (ἡ τὴν ἀποκαλέσωμεν μὲ τὸ αἰγλήεν καὶ δεδο-
ξαμένον ὄνομά της, τὸ ὁποῖον δὲν ἐννοοῦμεν διατὶ βεβήλως ἡλλά-
γῃ), εἶναι ὡς γνωστὸν πλοῖον, ἱστοφόρον φυλάττον τὰ παντὶ
τοῦ εὐλαδῶς, καθὼς φυλάττει γέρον ἀγωνιστῆς τὴν ρουστανέλλα
τοῦ ἀγῶνος. Δὲν ἐφράγετο ἡ Ἀθηνᾶ μᾶς αὐτὴ καὶ ὁ
τῶν πατρῶν θερμὸς λάτρης, ὁ φίλος Ἀχιλλεὺς Παράσχος, δὲν ἔχει
νὰ πῇ τίποτε ἐναντίον της. Τὸ σκάφος τοῦ μάρτυρος πλοίου φέρει
εἰσέτι οὐλὰς καὶ σφαιρῶν τραύματα ὑπὸ τὴν ἐπιχάλκωσιν αὐτοῦ.
Πρὸ ἐννεα ἑτῶν ἐξήγαγον τέσσαρας τουρκικὰς σφαῖρας ἐκ τῶν πλευ-
ρῶν αὐτοῦ. Ἀνήκει δὲ εἰς τὴν Λευκὴν Μοῖραν καὶ πλοίαρχος αὐτοῦ
εἶναι ὁ κ. Τσαμαδῆς, ἀνεψιὸς τοῦ ἡρωικοῦ ἐκείνου Τσαμαδοῦ, ὅστις
διέπλευσε κανονοβολῶν καὶ κανονοβολουόμενος εἰς τὴν Σφακτηρίαν
ἐν μέσῳ τῶν ἐκατέρωθεν ἐνεδρευόντων αὐτὸν τριάκοντα καὶ πέντε
νομίζομεν τουρκικῶν πλοίων, χωρὶς νὰ πέσῃ εἰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν
μοναδικὸν κατόρθωμα ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν ναυμαχιῶν τοῦ παλαιοῦ καὶ
τοῦ νέου κόσμου.

Ἀλλ' ἄς σταθώμεν ἐκεῖ, ἀφίοντες τὴν συνέχειαν διὰ τὸ φύλ-
λον τῆς προσεχέως Πέμπτης.

Ῥαμπαγῆς

ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΣΤΑΣΕΙΣ

ΚΟΥΡΕΙΟΝ ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΟΙΡΑ

Ὁδὸς Κολοκυνθῶς, πρὸς τὸ Μεταξουργεῖον, ἀριθ. 37

ἀπέναντι τοῦ Καφείου τοῦ Μεταξουργεῖου

Ὅπως ἰδιαίτερος συνιστῶμεν τὸ Κουρεῖον τοῦτο εἰς τοὺς φίλους
τῆς καθαρότητος, εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας χεῖρ ἐλαφρὴν ὡς πούπουλο,
τὸ ὁποῖον μὲν αἰσθάνεται ἐπὶ τοῦ ξυραφιζομένου μέρους τοῦ προ-
σώπου καὶ ξύρισμα Κωνσταντινουπολίτικον, αἰθέριον, ταχύτατον,
τελειώτατον, μὴ ἀφίον τὸ ἐλάχιστον ἔχον, τὴν παραμικρὰν ὑπε-
ρίαν τριχὴν ἐπὶ τῶν παρειῶν, τῆς σιγῆς καὶ τῆς λαιμῆς. Ἡ

αὕτη τέχνη διακρίνει αὐτὸ καὶ κατὰ τὸ κόσμον τῶν τριχῶν τῆς
κεφαλῆς ἢ τῶν γενεῶν καὶ κατὰ τὴν διευθέτησιν τῆς κόμης συμ-
φῶνως πρὸς τὸν τελευταῖον πάντοτε συρμόν. Ἐχει δὲ κουρευτικὴν
μηχανήν, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ἡ δασυτέρα κόμη κείρεται μέχρι τῆς
ἐπιδερμίδος, ἂν θέλετε. Εἰς τὸ ξύρισμα γίνεται χρῆσις σάπωνος ἀγ-
γλικοῦ γνησίου μὴ ἐξαγριουμένου καὶ ἐξερεθίζοντος, ἀλλὰ μαλακοῦ.
νοντος καὶ πρᾶντος τὴν ἐπιδερμίδα.

Ὁ ἀκούρατος καὶ εἰς ἄκρον περιποιητικὸς διευθυντὴς τοῦ ἀπα-
στράπτοντος ἐκ καθαρότητος Κουρείου τούτου, κ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ
ΜΟΙΡΑΣ, ἔχει ἐξοχὸν εἰδικότητα καὶ εἰς πᾶν ὅτι σχετίζεται πρὸς
τὴν τέχνην αὐτοῦ, ἦτοι εἰς τὸ νὰ ἐπικολλᾷ βεντοῦζαις, νὰ
φλεβοτομή, νὰ ἀποσπᾷ μετὰ μοναδικῆς εὐχερείας καὶ δεξιότητος
πονούντας ὀδόντας κτλ. διὰ τοῦτο εἶναι περιήγητος παρὰ τῶν πα-
σχόντων καὶ χαίρει τὴν ἐμπιστοσύνην καλῶν ἱατρῶν. Ὀμιλητικὸς
δὲ καὶ εὐχάριστος εἰς τὴν συναναστροφὴν, ὡς κοσμογυρισμένος, ἀπὸ
τῆς Ἀφρικῆς μέχρι τῆς Ἀγγλίας ἄνθρωπος, κατατρέπει τοὺς πε-
λάτας αὐτοῦ διὰ τῶν εὐφῶν αὐτοῦ διαλέξεων, ἀποτελῶν ἐξάρεσιν
μεταξὺ πολλῶν συναδέλφων τοῦ ὧν ἀποβαίνει ὀχληρὰ ἡ λίμα.

Εἶναι γνωστὸν τὸ ἀνέκδοτον καθ' ὃ ὁ Ἀρχέλαος, ἀρχαῖος βασι-
λεὺς τῆς Μακεδονίας, εἰς κουρέα ἐρωτήσαντα αὐτόν·

— Πῶς νὰ σὰς κόψω τὰ μαλλιά;

Ἀπήντησε·

— Σιγῶν.

Διότι ἐροθήθη τὴν παροιμιώδη λίμαν τῶν κουρέων.

Ἀλλ' ὁ Ἀρχέλαος δὲν θὰ ἐδίδοι τοιαύτην ἀπάντησιν εἰς τὸν τό-
σον εὐχάριστον κατὰ τοὺς λόγους αὐτοῦ κ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΟΙΡΑΝ.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΚΥΝΗΓΟΥΣ

Τὸ ὑπὸ τὴν δραστηρίαν καὶ φιλόκαλον διεύθυνσιν τοῦ κ. Χαρι-
λάου ΡΟΔΙΤΟΥ ΚΑΦΕΙΟΝ ΤΟΥ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΕΙΟΥ μένει καθ' ἐκά-
στην ἀνοικτὸν ὅλην τὴν νύκτα ἐπιτήδης διὰ νὰ χρησιμεύῃ ὡς σταθ-
μὸς εἰς τοὺς κυνηγούς. Τὸ συνιστῶμεν εἰς αὐτοὺς θερμότατα.

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ.—Ἐπὶ ἐπιγραφὴν ταύτην ὁ συνά-
δελφος ΣΥΛΛΟΓΟΣ δημοσιεύει ὅτι ἐν τῇ ἀφηγήσει ἡμῶν περὶ τῶν
φυλακῶν Αἰγίνης ἐσφαλμένως ἀναγέρεται ὅτι ἡ ἀνακάλυψις τῶν
ὀπῶν δι' ὧν ἐσκόπευον νὰ δραπετεύσωσιν οἱ ἐσχάτως ἐνταῦθα καρα-
τομηθέντες ὀφείλεται εἰς τὸν διευθυντὴν τῶν φυλακῶν κ. Μαγγίνα.
Προσέτεται δὲ ὅτι, καθ' ὅς ἐχομεν πληροφορίας κ.τ.λ. ἡ τοιαύτη ἀνα-
κάλυψις ὀφείλεται εἰς τὸν ἀνθυπολοχαγὸν κ. Γεώργιον Πανᾶ. Καί-
ρομεν διὰ τοῦτο καὶ συγχαίρομεν τῇ καλλίστῃ ἀνθυπολοχαγῇ,
ἀλλ' ὁ ΡΑΜΠΑΓΑΣ ἄλλα ἔγραψε.

Δὲν εἶπεν ὅτι ὁ κ. Μαγγίνας ἀνεκάλυψε τὰς ὀπὰς. Ἰδοὺ τί εἶπεν
ἐπὶ λέξει.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ κ. Μαγγίνα ἀνεκαλύφθη ἡ ὀπὴ κ.τ.λ.
Ἦδύνατο μόνον νὰ προσθέσῃ ὁ
ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τοῦ κ. Μαγγίνα, ἀνεκάλυψεν ὁ κ.
Πανᾶς τὴν ὀπὴν κ.τ.λ.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΟΝ

Γι' αὐτὸ τὸ «γεννηθῆτω φῶς» ποῦ γράφεις Ραμπαγᾶ,
Σοὺ πρέπουσιν ἄμετρα φιλιὰ κ' ἐκατομμύρια μπράβο.

Ἀπὸ τὸν καθ' ὃς Ἑλληνα ἐλευθέρου καὶ σκλάβου,

Κι' ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ Μπακίρ κρεμάλα τοῦ Ἀγᾶ.

Ἐν Πύργῳ, τῇ 11ῃ Αὐγούστου 1888.

Ε. Βέλεχος.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΕΥΤΕΡΗΝ.—Ἀπόψε τὸ θέατρον Εὐτέρη-
νης δίδει τὸν ΥΠΟΨΗΦΙΟΝ τοῦ Ξύντα. Ἡ ἐπιτυχία του θεωρεῖ-
ται ἀσφαλῆ, ὡς πάντοτε. Εἶναι ὁ μόνος ὑποψήφιος, ὁ ὁ-
ποῖος βγαίνει πάντοτε πρῶτος ἀπὸ τ' ἄσπρα.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΜΟΝΟΙΑ.—Ἀπόψε ΓΕΡΩ ΜΑΡΤΕΝ καὶ κωμῶδα
ΔΑΣΤΕ ΝΟΤΤΑ ΟΥ.